

delig foreslaaet, at der skulde være Adgang for de fremmede Arbejdere til at blive Medlemmer af de bestaaende Sygekasser; men efter Forhandling med det andet Tings Udvalg stillede jeg en Ændring i Udvalget om, at denne Bestemmelse, der ikke ansaas for heldig, skulde gaa ud, og i Stedet for skulde Ministeren have en Bemyndigelse til at anerkende Sygekasser, som stiftedes af Arbejdsgivere, som havde fremmed Arbejdskraft, og saaledes, at der kunde gives 1 Kr. pr. forsikret Arbejder i Statstilskud som Opmuntring til at faa hele denne Sygeforsikring i Gang. Denne Bestemmelse, som jeg saaledes foreslog, tiltraadte det andet Ting, ligesom det i det hele enstemmigt vedtog Forslaget, som det nu foreligger her til Behandling og saaledes, som jeg ogsaa meget vil anbefale dette høje Ting at vedtage Forslaget.

Døcker: Nærværende Lovforslag berører jo et af Landbrugets allervigtigste Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Arbejdskraften. I de senere Aaringer have vi set stadig større Skarer af udenlandske Arbejdere komme herind, og navnlig i de sukkerroedyrkende Egne betragtes disse nu som en ligefrem Nødvendighed for Dyrkning af Sukkerroer og for Driftsmaaden i sin Helhed. Men ogsaa ud over Landets øvrige Egne har denne fremmede Arbejdskraft søgt, og det er ganske naturligt, at der bliver vedtaget Lovregler om Forholdet imellem Arbejdsgiverne og disse fremmede Arbejdere, der ere fuldstændig ukyndige i Sproget. Jeg maa allerede her indskyde den Bemærkning, at det vanskelige ved at komme til at lovgive i denne Sag ligger væsentlig i den forskellige Maade, hvorpaa disse Arbejdere ere fordelte her i Landet. Som jeg før nævnte: de sukkerroedyrkende Egne have dem jo i det langt største Antal, og de have dem meget koncentreret, hvorimod der navnlig i Jylland, hvor jeg er kendt, findes en mere spredt Fordeling af dem, 2, 3, 4, 5 Stykker omkring paa de forskellige Ejendomme, tidt med lang Afstand mellem, langt fra Byer og langt fra Stationer og i det hele taget som sagt meget spredt. Derved bliver der en væsentlig Forskel paa den Maade, som Loven kommer til at virke paa i de forskellige Egne. En hel Del af Bestemmelserne gaa jo ud fra, at Arbejderne ere kasererede, hvilket finder Sted paa alle de store Bedrifter i Landets sukkerroedyrkende Egne. De Forhold, som herske derovre, er jeg ikke særlig inde i, de ville sandsynligvis blive belyst fra an-

den Side, og jeg kan forstaa efter Lovforslaget, at det væsentlig er disse Forhold, som der er taget Hensyn til. Jeg skal dvæle ved nogle Punkter, som vedrøre navnlig Jylland, altsaa de Dele af Landet, hvor Sukkerroedyrkningen ikke drives, og hvor Arbejdskraften som sagt er spredt. Der er det vanskeligere at følge Lovens Forskrifter og af ulige større Besvær for Arbejdsgiverne. Der er ganske vist i Folketinget indført nogle Lempelser her overfor, f. Eks. med Hensyn til Anmeldelsesfristen, som er forlænget fra 2 til 4 Dage, og ligeledes med Hensyn til Forlangendet om, at hvis der klages af Arbejderen, skal Arbejdsgiveren skaffe sproglig Assistance i Form af Tolk, altsaa ved Rettens Behandling af Spørgsmaalet. Udgiften hertil skulde efter det oprindelige Lovforslag have været betalt udelukkende af Arbejdsgiverne, men nu fritages den Arbejdsgiver derfor, hvis Sag erkendes for at være god. I det hele taget er dette, at Arbejdsgiveren oprindelig behandles saaledes, at han skulde betale Sagens Omkostninger, selv om han blev fri for Tiltale, efter min Mening en Illustration til den Aand, der gaar gennem hele dette Lovforslag; thi jeg kan ikke nægte, at efter mit Skøn betragtes Arbejdsgiverne næsten som Mennesker af anden Klasse; der vises dem en Mistillid og en Seen-paa-Pingrene, som jeg tror kan og bør ændres.

Med Hensyn til det nylig af den højtærede Minister nævnte Spørgsmaal om Sygekasserne skal jeg ogsaa bemærke, at det her paa Grund af den spredte Fordeling af Arbejderne vil være vanskeligt for Arbejdsgiverne at faa dem forsikrede i Sygekasserne. Jeg betvivler, at de lokale Sygekasser ere pligtige til at optage disse enkelte udenlandske Arbejdere som Medlemmer, og det vil vel være ret vanskeligt at danne en særlig Sygekasse for udenlandske Arbejdere i saadanne Egne, hvor de som sagt findes saa spredte. Her viser sig ogsaa en Ulighed mellem de forskellige Egne her i Landet, saa det hele Forhold mellem Arbejdsgiverne og de fremmede Arbejdere i Sygdomstilfælde synes mig at være i allerhøjeste Grad trykkende og byrdefuldt for Arbejdsgiverne. Her stilles den udenlandske Arbejder paa en ganske anden Maade, end vore hjemlige Arbejdere ere stillede, og ogsaa her tror jeg, at der muligvis kunde tiltrænges nogle Ændringer til det bedre. — Endelig finder der en Ulighed Sted i det Tilfælde, at den udenlandske Arbejder forlader sin Plads. Hvis han klager over Behandlingen paa Stedet,